

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/82/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3122200662
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3122200662.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľa: H. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XX-X, F. Y., právne zastúpený: H. X. R., advokát, so sídlom O. XX/XX, R. U., proti vlastníkovi podľa katastra nehnuteľností: A. J., rod. J., zastúpený správcou: Y. R. so sídlom U. XX, U., o potvrdenie vydržania, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín zo dňa 14. júna 2022, sp. zn. 15Vyd/1/2022-83, takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žiaden z účastníkov **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie návrh navrhovateľa na potvrdenie vydržania vlastníckeho práva zamietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu prvej inštancie dňa 27.01.2022 v znení jeho doplnenia zo dňa 19.04.2022 a dňa 31.05.2022 domáhal, aby súd potvrdil vydržanie jeho vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX pre k.ú. F. Y., a to parcely č. XXXX, orná pôda o výmere 3677 m², k 02.02.1966 (pôvodne uvedený dátum 01.01.2021). Navrhovateľ návrh skutkovo odôvodnil tým, že on sám nehnuteľnosť užíva viac ako 10 rokov. Spolu s právnymi predchodcami (J. J., rod. X. - jeho prastarou mamou, potom X. U., rod. J.- starou matkou navrhovateľa a jeho matkou M. U., rod. U.) užíval predmetnú nehnuteľnosť viac ako 100 rokov. Z obsahu návrhu vyplynulo, že prastará matka navrhovateľa mala v roku 1917 darovať predmetnú nehnuteľnosť po smrti jej manžela svojej dcére a starej matke navrhovateľa X. U., rod. J. na základe spísanej darovacej zmluvy. X. U., rod. J. (stará matka navrhovateľa) spolu s manželom užívali nehnuteľnosť v dobrej viere, že im patrí. Po smrti starej matky navrhovateľa užívala predmetnú nehnuteľnosť M. U. (matka navrhovateľa) aj s manželom a s navrhovateľom ako jediným dedičom. Podľa navrhovateľa nemala M. U. (matka navrhovateľa) vedomosť o tom, že predmetná nehnuteľnosť nebola ani počas užívania zapísaná na LV. Približne v roku 1956 M. U. a J. R., rod. T. uzatvorili kúpnu zmluvu, na základe ktorej matka navrhovateľa kúpila parcelu č. XXX/ X, ktorá je časťou terajšej parcely č. XXXX. Súd prvej inštancie vyzval dňa 07.03.2022 navrhovateľa na doplnenie svojho návrhu o potvrdenie vydržania. V podaní zo dňa 19.04.2022 navrhovateľ uviedol, že v poslednej časti I. podaného návrhu je koniec poslednej vety „ ku dňu 01.01.2021“ uvedený chybné (dátum, ku ktorému chce potvrdiť vydržanie). Ďalej uviedol, že ako prví užívali predmetnú parcelu prastarí rodičia a ich deti už pred rokom 1910. Po roku 1910 deti prastarej matky navrhovateľa W., G. a A. emigrovali do G. a prenechali podiely na nehnuteľnosti sestre X., starej matke navrhovateľa. V roku 1917 darovala J. J. (prastará matka navrhovateľa) parcelu č. XXXX dcére X. (starej matke navrhovateľa). Túto nehnuteľnosť nepretržite užíva spolu s manželom. Následne spornú nehnuteľnosť zdedila matka navrhovateľa M. U., ktorá ju užívala spolu s manželom a synom (navrhovateľom). Súd prvej inštancie výzvou zo dňa 16.05.2022 v predmetnej veci vyzval navrhovateľa na doplnenie podstatnej náležitosti návrhu na začatie konania, t.j. k akému dátumu, keď nie ku dňu 01.01.2022 (ktorý bol uvedený

chybne) malo dôjsť k vydržaniu vlastníckeho práva. V doplnenom podaní zo dňa 31.05.2022 navrhovateľ uviedol, že terajšia parcela č. XXXX bola označená aj ako parcela č. XXXX, XXXX a XXX/X. Už v spomínanom roku 1956 odkúpila M. U. od J. T. podiel 1/4 na parcele č. XXX/X (ktorá je súčasťou parc. č. XXXX). Približne v roku 1956 X. U., rod. J. predala podiel 1/4, ktorý zdedila po matke J. J. ako aj podiel 1/4, ktorý dostala darom od svojich súrodencov svojej dcére M. U., ktorá sa tak stala vlastníčkou parcely č. XXX/X v podiele X/X. Vtedy novovytvorená parcela č. XXXX, ktorá bola časťou pôvodnej parcely č. XXX/X, taktiež mala byť vo vlastníctve M. U., nakoľko výmera tejto parcely a plochy pod jej domom tvorila presne polovicu celkovej plochy parcely č. XXX/X. Súd prvej inštancie zistil, že v konaní sp. zn. 10C/596/81 M. U. žalovaní priznali právo k parcele č. XXXX. Skutočnosťou, ktorá osvedčila, že M. U. je vlastníčkou uvedeného pozemku, bolo aj to, že H. T. jej v roku 1991 vrátil do užívania parcelu č. XXXX. Z uvedeného teda vyplynulo, že k vydržaniu vlastníckeho práva navrhovateľom došlo k 02.02.1966 (na základe notárskej zápisnice N XX/XX, Nz XX/XX z 02.02.1956). Súd prvej inštancie sa pred rozhodnutím o návrhu na začatie konania o potvrdenie vydržania oboznámil s listinami predloženými navrhovateľom (s listinou označenou ako Poručenie, s rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 10C/596/81 zo dňa 09.12.1981, s rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 10C/374/82 zo dňa 28.04.1982, s obsahom zápisnice zo dňa 08.07.1981 a 20.07.1981, s uznesením zo dňa 13.12.2021, s rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu v W. č. H/XXXX/XXXX-XXX-IG zo dňa 14.02.2011). Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa ust. § 359a, § 359c ods.1, § 359d ods.2, § 359e CMP, § 134 ods.1 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že navrhovateľ tvrdil, že súčasná parcela č. XXXX zodpovedá pôvodným parcelám č. XXX/X, XXXX, XXXX, vo vzťahu ku ktorým odvodzoval vydržanie vlastníckeho práva. Uvedená parcela č. XXXX je výsledkom schválenia vykonania projektu pozemkových úprav v katastrálnom území F. Y. na základe zákona č. 330/1991 Zb. V zmysle § 14 ods. 4 tohto zákona č. 330/1991 Zb. dňom nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o schválení vykonania projektu pozemkových úprav (resp. neskorším dňom uvedeným v rozhodnutí) sa nadobúda vlastníctvo k novým pozemkom. V danom prípade rozhodnutie príslušného správneho orgánu o schválení vykonania projektu pozemkových úprav treba považovať za konštitutívne rozhodnutie, ktorým sa nadobúdajú vlastnícke práva, resp. aj iné práva k novovytvoreným pozemkom, ktoré nemožno stotožňovať s pôvodnými pozemkami (v tomto prípade s tvrdými parcelami č. XXX/X, či XXXX, XXXX). V tomto súd prvej inštancie poznamenal, že rozhodnutie v konaní o potvrdenie vydržania má deklaratórny charakter, len deklaruje minulú skutočnosť, a preto nemohol potvrdiť vlastnícke právo navrhovateľa k inému pozemku, teraz k parc. č. XXXX ako k tomu, vo vzťahu ku ktorému navrhovateľ osvedčuje nadobudnutie svojho vlastníckeho práva vydržaním. Primárne navrhovateľ odvodzoval vydržanie k pôvodným pozemkom č. XXX/X či XXXX a XXXX, ktoré majú byť súčasťou súčasnej parcely č. XXXX, ale tieto už aktuálne neexistujú. Tieto existovali pred vykonaním pozemkovej úpravy (parc. č. XXX/X, ktorú vyvodzoval z kúpnej zmluvy z roku 1956), ktoré ale dôsledkom vykonania pozemkových úprav v danom k. ú. zanikli a v čase vydania tohto uznesenia už neexistovali. Preto ani vlastnícky vzťah k novovytvorenému pozemku nie je odvodený od žiadneho iného vlastníka, teda ani od vlastníctva právnych predchodcov, ako tvrdil navrhovateľ. V súvislosti s uvedeným dňom, ku ktorému malo k vydržaniu dôjsť, súd poukázal na to, že navrhovateľ najprv uviedol ako rozhodný deň 01.01.2021. Následne bol súdom vyzvaný, aby vysvetlil, ako sa dopracoval k tomuto dátumu a užívacie vzťahy k pozemku. Uvedené zmenil na deň 02.02.1966. Súd prvej inštancie k tomuto dodal, že novovzniknutá parcela č. XXXX v roku 1966 neexistovala (vznikla na základe pozemkových úprav v roku 2011). Nebolo ju možné stotožňovať s parcelami tvrdými navrhovateľom a po schválení pozemkových úprav nadobudol vlastnícke právo k tejto parcele A. J.. Vznikol tak nový vlastnícky vzťah, ktorý ale nie je odvodený od predošlých vlastníckych pomerov. Okrem iného súd prvej inštancie nemohol potvrdiť vydržanie v prospech navrhovateľa späť k dátumu 1966, keďže navrhovateľ sa narodil v roku 1968. Súd mal za to, že navrhovateľ by musel tvrdiť, že parcelu vydržal počas života a nie ešte pred jeho narodením, nakoľko potvrdiť vydržanie súdnym rozhodnutím je možné uskutočniť len v prospech navrhovateľa, a nie v prospech jeho právneho predchodcu. Súd prvej inštancie navyše zistil, že v roku 1966 Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v pôvodnom znení, teda po r. 1964, vydržanie neupravoval. Súd prvej inštancie nemal ani z predložených listinných dôkazov osvedčené tvrdenia navrhovateľa, že parcela č. XXX/X bola časťou novovytvorenej parcely č. XXXX, ktorá mala byť vo vlastníctve M. U. (matky navrhovateľa). V tomto odkázal na rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 10C/596/81 zo dňa 09.12.1981 v zmysle ktorého, parcela č. XXX/X zapísaná vo vl. č. XXXX zodpovedá nielen parcela č. XXXX, ale aj č. XXXX, XXXX a zbytok parcely je začlenený do parc. č. XXX/X. Podľa rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 10C/374/82 zo dňa 28.04.1982 právoplatného dňa 08.06.1982 sa uvádza, že parcely č. XXX/X a XXX/X sú parcelami č. XXXX a XXXX k.ú. F. Y., a teda parcela č. XXXX sa ani len neuvádza ako tá, ktorá by mala mať svoj základ v pôvodnej parcele č.

XXX/X. Z uvedeného nemal súd prvej inštancie osvedčené, že sa v prípade tvrdených parciel č. XXX/X, XXXX a XXXX jednalo o totožné parcely, ako to tvrdil navrhovateľ, resp. sú totožné len v časti a ak áno, v akej konkrétnej časti. Súd prvej inštancie v ďalšom poukázal na to, že navrhovateľ neosvedčil ani iné predpoklady pre vydržanie vlastníckeho práva. Vo svojich podaniach uvádzal rôzne tituly, od ktorých odvádzal vydržanie. Najprv z podania zo dňa 27.01.2022 počítal vydržanie od darovacej zmluvy, listiny označenej ako „Poručenstvo“ z roku 1917. Z uvedeného však jednoznačne nevyplývalo, že medzi J. J., rod. X. (prastarou matkou navrhovateľa) a X. U., rod. J. (starou matkou navrhovateľa) malo dôjsť k darovaniu. V podaní zo dňa 31.05.2022 odvodzoval vydržanie od uzavretej kúpnej zmluvy medzi matkou navrhovateľa M. U. a J. R., od ktorej odkúpila podiel 1 na parcele č. XXX/X. Vzhľadom k tomu, že matka navrhovateľa nadobudla len podiel na parcele, nebolo súdu prvej inštancie zrejmé, z akého dôvodu navrhovateľ tvrdil vydržanie celej parcely na základe predmetnej kúpnej zmluvy. Počas konania navrhovateľ uvádzal existenciu ďalšieho právneho titulu vydržania, zmluvy cca z roku 1956, ktorou mala X. U., rod. J. predať podiel 1/2 M. U. (matke navrhovateľa). Navrhovateľ však existenciu tejto zmluvy v prvotnom návrhu netvrdil (tvrdil ju až v podaní zo dňa 31.05.2022), pričom v rozpore z tvrdeniami uvádzanými v návrhu 19.04.2022 uviedol, že M. U. podiely na tvrdenej parcele zdedila a teda neodkúpila od matky. Nakoľko nebolo osvedčené splnenie predpokladov pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a vydanie vyzývacieho uznesenia (§ 359f CMP), súd návrh na začatie konania o potvrdení vydržania v súlade s ust. §359e ods.2 CMP zamietol.

2. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ. Konštatoval, že v predmetnom návrhu o potvrdení inštitútu vydržania vychádzal z uzatvorenej kúpnej zmluvy z roku 1956 medzi J. R., rod. T. a M. U., rod. U. (matkou navrhovateľa) N XX/XX, Nz XX/XX. Na základe tejto kúpnej zmluvy J. R. odpredala M. U. parcelu č. XXX/X evidovanej v PKN vložke XXXX (súčasť terajšej parc. č. KN-C XXXX) v podiele 1. Na základe predmetnej notárskej zápisnice uznesením zo dňa 23. 01. 1959, čd XXXX/XX, súd povolil vklad vlastníckeho práva k predmetnému podielu 1 k parc. XXX/X. Ako dôkaz uviedol odpoveď na výzvu zo dňa 31. 05. 2022. Pre poukázanie, že ide o rovnakú parcelu, navrhovateľ priložil ako dôkaz pôvodný geometrický plán č. XXX-XXXX-XXX-XX zo dňa 04. 02. 1991 vyhotovený Z. A., ako aj kópiu katastrálnej mapy zo dňa 17. 06. 2022, kde je uvedené nové číslo parcely, a to č. XXXX. V ďalšom odkázal na žalobu sp. zn. 10C/596/81 z roku 1981, v zmysle ktorej M. U., rod. U. sa domáhala vlastníctva k parc. č. XXX/X (v žalobe vedená ako parc. č. XXXX). Zo zápisnice zo dňa 20. 07. 1981 vyplynulo, že žalovaní sa vzdali svojich podielov v prospech M. U.. M. U. súd požiadala o zmenu žaloby s tým, aby súd vykonal zrušenie spoluvlastníctva k parc. č. XXXX a č. XXXX, k. ú. F. Y. tak, že predmetné nehnuteľnosti prikáže do jej výlučného vlastníctva a ona vyplatí ostatných spoluvlastníkov. Odvolateľ popísal ďalšie rozhodné skutočnosti, a to zápisnicu zo dňa 08. 07. 1981, kde bolo potvrdené a dané vyjadrenie žalovaných G. J., H. J. a G. J. o súhlase s tým, aby parc. č. XXXX (súčasná parc. č. XXXX), k. ú. F. Y. patrila M. U.. Táto nehnuteľnosť bola daná do užívania H. T.. Poukázal taktiež na list zo dňa 17. 12. 1990, kde H. T. vypovedalo užívanie parc. č. XXX/X (vtedy novovytvorená parc. č. XXXX) rodine J.. Následne H. T. oznámilo listom zo dňa 17. 05. 1981 M. U., že jej vracajú do užívania časť parc. č. XXX/X v podiele XX/XXX. Zvyšok tejto parcely ostal v užívaní H. J. do dňa 30. 11. 1991. Listom zo dňa 18. 10. 1991 bola rodina J. vyzvaná, aby vydali M. U. do užívania parc. č. XXXX s výmerou 2.482 m², nakoľko predmetná parcela bola v jej vlastníctve. M. U. listom zo dňa 27.04.1992 oznámila H. T., že H. J. naďalej neoprávnene užíva časť parc. č. XXXX. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti, navrhovateľ vyjadril presvedčenie, že súd prvej inštancie sa mal zaoberať predmetom žaloby aspoň tým, že v danej veci vytyčí pojednávanie, kde by súd dospel k objektívnemu posúdeniu celej veci. Podľa navrhovateľa je tak nesporné, že predmetnú parcelu užívali predchodcovia navrhovateľa. Dlhodobu ju užívala matka navrhovateľa, a to približne od r. 1956 (na základe vyššie uvedenej kúpnej zmluvy) až do svojej smrti. Predmetnú parcelu po jej smrti naďalej užíval a užíva sám navrhovateľ H. U.. Navrhol, aby na základe vyššie uvedeného odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 65 a § 66 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej len "CMP") bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len "CSP") a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdiť.

4. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a obsahu spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval pri rozhodovaní o návrhu navrhovateľa na potvrdenie vydržania nehnuteľnosti označenej v návrhu správne, správne vyhodnotil podstatné skutkové okolnosti vydržania, správne aplikoval právnu normu a svoje rozhodnutie i náležite odôvodnil. Námietky navrhovateľa uvedené v podanom odvolaní, ktoré boli odvolacím súdom posúdené, nemohli privodiť zmenu napadnutého uznesenia. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané, ani tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie v danej veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

5. Pokiaľ ide o bremeno tvrdenia, navrhovateľ svoj návrh odôvodňoval tým, že spornú nehnuteľnosť nachádzajúcu sa v k.ú. obce F. Y., parc. č. XXXX o výmere 3677 m², ako druh pozemku orná pôda evidovanú na LV č. XXXX užívala jeho rodina, nepretržite viac ako 100 rokov. Túto nehnuteľnosť pred rokom 1910 ako prvá užívala prastará matka navrhovateľa J. J., rod. X. s manželom a s deťmi, neskôr stará matka navrhovateľa X. U. rod. J. a jej dcéra M. U. rod. J., matka navrhovateľa. Túto nehnuteľnosť užíval navrhovateľ spolu s matkou v dobrej viere, že mu patrí. Ako jediný dedič sám spornú parcelu užíval viac ako 10 rokov, keďže matka ostarla. V návrhu a v doplnených návrhoch sa tiež odvolával na viaceré zmluvy a právne skutočnosti, od ktorým odvodzoval nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním.

6. Z obsahu spisu vyplýva, že J. J. v roku 1917 spísala listinu označenú ako „Poručenstvo“ v ktorej sa hovorí o užívaní nehnuteľnosti A. J. (A. J.) a o „poručovaní“ dcére X. U.. Podľa rovnopisu notárskej zápisnice označenej N XX/XX, Nz XX/XX zo dňa 02.02. 1956 M. U. ako kupujúca, matka navrhovateľa uzatvorila kúpnu zmluvu pred štátnym notárom s J. T. ako predávajúcou, ktorej predmetom predaja bola nehnuteľnosť parcelu č. XXX/X v podiele 1/4 (časť parcely č. XXXX) zapísanú na vložke č. XXXX v k.ú. F. Y.. Odbor poľnohospodárstva a lesného hospodárstva rady ONV v W. udeľuje privolenie na prevod nehnuteľností, ktorá je uvedená v tejto kúpnej zmluve (dolu pečiatka, z ktorej nie je možné zistiť či ide o registrovanie právneho úkonu). Na základe tejto uzavretej kúpnej zmluvy, resp. notárskej zápisnice navrhovateľ odvodzoval vydržanie vlastníckeho práva, resp. deň ku ktorému chcel potvrdiť vydržanie žiadal potvrdiť ku dňu 02.02.1966.

7. Novelou Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“), vykonanou zákonom č. 68/2021 Z.z. s účinnosťou od 01.05.2021, sa do CMP zaviedol nový druh súdneho konania, t.j. konanie o potvrdení vydržania. Zavedením tohto druhu mimosporového konania sa sleduje zabezpečenie efektívneho a rýchleho potvrdenia vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam (§ 359a až § 359k CMP).

8. Konanie o potvrdení vydržania je zložené z dvoch fáz. Prvú fázu možno nazvať ako konanie o vydaní vyzývacieho uznesenia a druhú ako konanie po vydaní vyzývacieho uznesenia. V prvej fáze konania, súd preskúmava splnenie procesných podmienok a tiež to, či navrhovateľ osvedčil, že nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti vydržaním. Až po splnení všetkých podmienok a osvedčení nadobudnutia vlastníckeho práva sa súdne konanie vydaním vyzývacieho uznesenia preklopí do svojej druhej fázy.

9. Návrh na začatie konania o potvrdení vydržania musí obsahovať tak všeobecné náležitosti každého podania, upravené v § 127 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP, ako aj osobitné náležitosti upravené všeobecne pre každé konanie v § 25 CMP a osobitne ešte aj v § 359d ods. 2 CMP, keď podľa tohto ustanovenia aj okrem všeobecných náležitostí podania je potrebné a) opísať skutočnosti, z ktorých vyplýva, že navrhovateľ splnil predpoklady pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti (resp. práva zodpovedajúceho vecnému bremenu) vydržaním, b) označiť nehnuteľnosť podľa údajov z katastra nehnuteľností, c) označiť deň, kedy navrhovateľ nadobudol tvrdené právo vydržaním. Tieto skutočnosti musí navrhovateľ zároveň osvedčiť.

10. Navrhovateľ má povinnosť osvedčiť (preukázať relevantnými dôkazmi) skutočnosti, z ktorých vyplýva, že splnil zákonom ustanovené hmotnoprávne podmienky vydržania, teda, že nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti. Týmito podmienkami - predpokladmi nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním ustanovenými zákonom (§134 Občianskeho zákonníka) sú spôsobilý predmet vydržania, oprávnenosť držby veci alebo práva a nepretržitosť a dlhodobosť trvania držby.

11. Predpokladom vydržania je skutočnosť, že držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec alebo právo patrí. Posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný,

že mu vec patrí, nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa. Dobromyseľnosť držiteľa musí byť posudzovaná aj z objektívneho hľadiska, t. j., či držiteľ pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu na každom subjekte požadovať, mal alebo mohol mať pochybnosti, že užíva nehnuteľnosti, ktorých vlastníctvo nenadobudol. Oprávnená držba sa nemusí nevyhnutne opierať o existujúci právny dôvod, stačí ak tu bol i domnelý právny dôvod (titulus putativus), teda ide o to, aby držiteľ bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu taký právny titul svedčí (rozhodnutie najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/287/2006). Pri posudzovaní oprávnenosti držby treba vychádzať zo zásady, že jej predpokladom je presvedčenie nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, ak si určitú vec prisvojuje. Ide o psychický stav, o jeho vnútorné presvedčenie, ktoré sa prejavuje aj navonok, a z ktorého možno vyvodiť, že sa dôvodne považuje za vlastníka veci. Medzi základné okolnosti, ktoré budú svedčiť o oprávnenosti držby veci patrí aj okolnosť, ako vec nadobudol - či mu svedčí nejaký oprávnený nadobúdací titul. Subjektívny pocit držiteľa nemôže byť sám osebe podkladom pre vydržanie, ak nie je tento pocit vyvolaný okolnosťami objektívne nasvedčujúcimi oprávnenosti držby práva. Na rozdiel od preukazovania vlastníctva nebude spravidla treba, aby vydržiteľ preukazoval platný právny dôvod nadobudnutia vlastníctva, ktorý môže byť základom pre zápis vlastníckeho práva do príslušného katastra nehnuteľností, ale postačí existencia takéhoto nadobúdacieho titulu (aj putatívneho), ktorý jeho vnútorné presvedčenie, že sa stal vlastníkom veci, dostatočne opodstatňuje. Dobrá viera oprávneného držiteľa, ktorá je daná so zreteľom k všetkým okolnostiam veci, sa musí vzťahovať i k titulu, na základe ktorého mohlo držiteľovi vzniknúť vlastnícke právo. Takýmto titulom (právnym dôvodom) sa môže rozumieť len právny úkon, ktorým sa vec prevádza na iného vlastníka, napr. kúpna zmluva, darovacia zmluva, rozhodnutie štátneho orgánu a pod..

12. Navrhovateľ síce tvrdil, že nehnuteľnosť, ktorá je spôsobilým predmetom vydržania, nepretržite dlhodobo užívali, tzv. ujali sa držby pred rokom 1910 jeho právni predchodcovia, a sám navrhovateľ nadviazal dobromyseľne a nerušene na túto činnosť, a ako jediný dedič po svojej matke M. U. užíval nehnuteľnosť sám viac ako 10 rokov avšak, ako uviedol aj súd prvej inštancie, navrhovateľ neosvedčil skutočný, ani domnelý nadobúdací titul, ktorý by bol spôsobilý na nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním k celej spornej parcele. Pričom ani sám navrhovateľ žiadny takýto titul netvrdil. Navrhovateľ sa v pôvodnom podaní zo dňa 27.01.2022 odvolával na „darovaciu zmluvu“ z roku 1917, ktorou J. J. (prastará matka navrhovateľa) po smrti manžela mala darovať svojej dcére X. U. (starej matke navrhovateľa) parcelu č. XXXX. Po smrti X. U. (starej matky navrhovateľa) predmetnú nehnuteľnosť užívala jej dcéra M. U. (matka navrhovateľa). Dobromyseľnými držiteľmi tejto nehnuteľnosti, nemohli byť v minulosti ani starí rodičia ani matka navrhovateľa ako jeho právni predchodcovia, keďže ak aj parcelu užívali v dobrej viere, že im patrí, robili tak bez akéhokoľvek právneho titulu. V tejto súvislosti však navrhovateľ nepredložil súdu napr. dedičské rozhodnutie, z ktorého by bolo zrejmé, že predmetná nehnuteľnosť bola predmetom dedičstva rámci dedičského konania napr. po zosnulej starej matke. Taktiež aj Okresný súd Trenčín v dedičskej veci po poručiťke M. U., rod. U. pod sp. zn. XXD/XXX/XXX1, v ktorej sa navrhovateľ domáhal dodatočného konania o dedičstve, predmetom ktorého mala byť práve parcela č. XXXX ako pôvodne evidovaná parcela č. XXXX, konanie uznesením zo dňa 13.12.2021 zastavil. Navrhovateľ preto musel nadobudnúť vedomosť, alebo aspoň pochybnosť o tom, že jeho predchodcovia, neboli, resp. nemuseli byť vlastníkami vydrživanej nehnuteľnosti. Navyše tvrdeniam navrhovateľa o darovaní medzi jeho právnymi predchodcami odporuje samotný obsah listiny, z ktorej tiež ako správne súd prvej inštancie zistil, sa navrhovateľ nemohol z objektívnych dôvodov domnievať, že došlo k platnému darovaniu medzi prastarou matkou navrhovateľa a starou matkou navrhovateľa (v ktorej sa „poručuje“ dcére X. U.), nakoľko sa v nej hovorí o užívaní nehnuteľnosti (ktorá leží od tej strany pri malom A. M. I. F. pri R. S.) A. J. (A. J.).

13. Navrhovateľ ďalej žiadal potvrdiť vydržanie výlučného vlastníckeho práva k celej parc. č. XXXX, pričom však k vydržaniu vlastníckeho práva malo dôjsť ku dňu 02.02.1966 na základe notárskej zápisnice (uzatvorená kúpna zmluva) označenej N XX/XX, Nz XX/XX zo dňa 02.02.1956. V tejto súvislosti odvolací súd uviedol, že pokiaľ navrhovateľ v pôvodnom ako aj v doplnenom návrhu zo dňa 31.05.2022 poukázal na zápis parcely č. XXX/X (ako súčasť doterajšej parcely č. XXXX) vo vložke č. XXXX v podiele 1 a následný súhlas súdu o povolení vkladu vlastníckeho práva uznesením zo dňa 23. 01. 1959, čd XXXX/XX, svedčí o tom, že matka navrhovateľa, M. U. túto nehnuteľnosť nadobudla v podiele 1. Preto pokiaľ navrhovateľ žiadal potvrdiť vydržanie k uvedenej parcele č. XXXX v celosti (ako pôvodné parcely č. XXX/X, XXXX a XXXX), nebolo ani vyššie uvedenou právnou skutočnosťou osvedčené, že by túto v celosti nadobudla na základe tejto kúpnej zmluvy matka navrhovateľa. Odvolací

súd uviedol, že v danej veci platí právna zásada, že nikto nemôže na iného previesť viac práv ako sám má. Takýto právny úkon by bol v takom prípade neplatný. Okrem iného vedomie ak niekto vlastní iba podiel na nehnuteľnosti, vylučuje ak celú parcelu užíva výlučne sám, dobromyseľnosť v tom, že mu patrí celá vec, ak nedošlo k udalosti, ktorá v užívaní mohla odôvodnene vyvolať presvedčenie, že sa stal vlastníkom aj ostatných spoluvlastníckych podielov. Navrhovateľ aj v odvolaní zotrval na tvrdeniach, že predmetnú parcelu užívali jeho predchodcovia, dlhodobo ju užívala matka navrhovateľa, od roku 1956 - na základe kúpnej zmluvy a to až do jej smrti. Po jej smrti predmetnú parcelu užíval sám navrhovateľ. Tá skutočnosť, či držiteľ veci je dobromyseľný alebo nedobromyseľný sa vždy hodnotí objektívne. Na to, aby bola J. J. (prastará matka navrhovateľa) vo svojej držbe dobromyseľná, by musela už v roku 1910 nastať nejaká právna skutočnosť, od ktorej by svoju dobromyseľnosť mohla odvodzovať, čo však navrhovateľ neosvedčil ani netvrdil. Touto právnou skutočnosťou nemôže byť len držba, resp. užívanie (celej) parcely. Odvolací súd má za to, že právnym predchodcom navrhovateľa (resp. aj navrhovateľovi) museli byť známe skutočnosti, z ktorých pri zachovanej obvyklej opatrnosti museli poznať, že nie sú vlastníkami predmetnej parcely, o ktorej vydržanie v danom prípade ide. Právni predchodcovia navrhovateľa preto ani nemohli započítať oprávnenú držbu, teda neboli dobromyseľní, keď pred rokom 1910 vstúpili do držby a užívali parcelu č. XXXX bez existencie nadobúdacieho titulu.

14. Odvolací súd považoval za nutné poukázať aj na tú skutočnosť, že navrhovateľ sa nezaoberal právnou úpravou v čase, keď prišlo ku skutočnosti, od ktorej svoje nadobudnutie vlastníctva vydržaním odvíjal, a to od uzatvorenia kúpnej zmluvy v roku 1956 až do uplynutia 10-ročnej vydržacej doby, v roku 1966. Súd prvej inštancie postupoval správne podľa právnej úpravy účinnej v roku 1966. Podľa práva platného v roku 1956, zákon č. 141/1950 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom od 01.01.1951 do 31.03.1964 inštitút vydržania upravoval v ust. §115 a §116, následne od 01.04.1964 do 31.03.1983 Občiansky zákonník, t.j. zákon č. 40/1964 Zb. inštitút vydržania vypustil a vydržanie neupravoval. Preto sa nemožno s istotou domnievať, že navrhovateľ v roku 1966 nadobudol vlastnícke práva vydržaním (pričom navrhovateľ je narodený v r. 1968), nakoľko právny poriadok platný v Slovenskej republike v období od 01.04.1964, kedy nadobudol účinnosť nový Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. až do jeho novelizácie dňom 01.04.1983 vydržanie nepoznal.

15. Pri posúdení otázky, či v danom prípade bola splnená podmienka oprávnenej držby vedúcej k vydržaniu, odvolací súd vychádzal aj z toho, že novovytvorená parcela č. XXXX (podľa navrhovateľa mala zodpovedať parcelám č. XXX/X, XXXX a XXXX) vznikla až v roku 2011 dôsledkom pozemkových úprav v danom katastrálnom území. Postup pri pozemkových úpravách je osobitným správnym konaním, ktoré upravuje lex specialis, ktorým je zákon č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, a subsidiárne sa naň vzťahuje lex generalis, zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní správny poriadok v znení neskorších predpisov. Konanie o pozemkových úpravách je možné rozčleniť na dve základné fázy, a to na konanie o začatí pozemkových úprav a konanie o pozemkových úpravách. Pozemkovými úpravami zaniká spoluvlastníctvo k pôvodným pozemkom, pričom cieľom je vytvoriť nové pozemky, najlepšie bez spoluvlastníckych vzťahov. Tieto nové pozemky vytvorené projektom pozemkových úprav schvaľuje okresný úrad a tiež schvaľuje jeho vykonanie. Táto zmena je pritom odlišná od bežného zániku pozemku rozdelením alebo zlúčením, pri ktorom možno vysledovať osud pôvodného pozemku, keďže pri týchto úkonoch musia byť dodržané určité podmienky, najmä podmienka rovnakého vlastníckeho (právneho) režimu zlučovaných pozemkov, keďže spoluvlastníctvo je v slovenskom právnom poriadku postavené na ideálnom, a nie reálnom vymedzení spoluvlastníckych podielov. Pri pozemkových úpravách však dochádza k vytvoreniu nových pozemkov bez ohľadu na to, z koľkých pozemkov a s akým (spolu)vlastníckym režimom boli tieto vytvorené. Tieto nové pozemky musia byť primerané (§ 11 ods. 3 až 5), pričom vlastníctvo k nim sa nadobúda dňom právoplatnosti rozhodnutia o schválení vykonania projektu pozemkových úprav alebo neskorším dňom určeným v rozhodnutí (§ 14 ods. 4). Vzhľadom na vyššie uvedené ide teda o originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva, z čoho vyplýva, že žaloba pôvodného vlastníka pozemku, ktorý bol predmetom pozemkových úprav, by bola zjavne bezúspešná, pretože súd v uvedenom prípade už nemôže určiť vlastníctvo pozemku, ktorý zanikol v dôsledku pozemkových úprav. Na vlastníka novovytvoreného pozemku sa hľadá ako na prvého, pôvodného nadobúdateľa a nikto, kto nebol pred ním evidovaný ako vlastníka pozemku, z ktorého bol novovytvorený pozemok vytvorený, sa nemôže považovať za jeho právneho predchodcu. K tomuto odvolací súd uviedol, že ak by aj navrhovateľ splnil podmienky vydržania (čo nebolo navrhovateľom osvedčené), nadobudol by tak vlastnícke právo k predmetnej parcele, avšak od právoplatného rozhodnutia by tak jeho vlastnícky

vzťah zanikol. Navrhovateľ mal vedomosť (už v čase podania návrhu) o tom, že rozhodnutím o vykonaní pozemkových úprav č. H/XXXX/XXXXX-XXX-IG zo dňa 14.02.2011 došlo v k.ú. F. Y. k usporiadaniu vlastníckych pomerov, schváleného rozhodnutím OPÚ č. XXXX/XXXXX-XXX/Buc zo dňa 17.06.2010. Na základe uvedeného bol vytvorený pozemok, parcela č. XXXX s novým vlastníkom, a to originálnym spôsobom. Práve túto právnu skutočnosť, o ktorej svedčí poctivé nadobudnutie vlastníctva spornej nehnuteľnosť, odvolací súd jednoznačne považuje za rozhodnutia príslušného pozemkového úradu, ktoré navrhovateľ sám nevyhotovil, tieto vydal príslušný a kompetentný úrad. Nepochybné nadobudnutie vlastníctva je umocnené tiež skutočnosťou, že ďalší štátny orgán, a to správa katastra, ho zapísal ako výlučného vlastníka predmetnej nehnuteľnosti na základe už spomínaného rozhodnutia pozemkového úradu (výpis z LV. č. XXXX zo dňa 31.01.2022).

16. Napokon navrhovateľ nepreukázal vydržanie predmetnej nehnuteľnosti ani z hľadiska jej identifikácie, keď nehnuteľnosť, ktorú mal vydržaním nadobudnúť, neosvedčil (dôkazmi nepodporil) skutočnosťou, že by novovytvorená parcela č. XXXX zodpovedala parcelám č. XXX/X, XXXXX a XXXX. Vtedy novovytvorená parcela č. XXXX (ako jedna z pôvodnej parcely č. XXXX) mala byť podľa tvrdenia navrhovateľa časťou parcely č. XXX/X. Uvedená nehnuteľnosť (parcela č. XXX/X) bola vedená v Ústave geodézie ako parcela č. XXXX, č. XXXX, XXXX a zbytok neidentifikovanej parcely začlenený do parcely č. XXX/X, ktorá patrila H. J.. Skutočnosť, že medzi parcelou č. XXX/X, z ktorej základu mala podľa navrhovateľa vzniknúť parcela č. XXXX potvrdzuje aj rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 10C/374/82 zo dňa 28.04.1982, ktorým zrušil podielové spoluvlastníctvo účastníkov k nehnuteľnostiam vedeným v EN SG pre okr. W. ako parc. č. XXXX a XXXX (ide o parcely č. XXX/X a XXX/X) k.ú. F. Y..

17. Ako nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil i odvolaciu námietku navrhovateľa vytykajúcu súdu prvej inštancie, že vo veci nenariadil pojednávanie. Odvolací súd reagujúc na namietané vychádzal z ust. § 359e ods. 3 CMP, podľa ktorého o odmietnutí alebo o zamietnutí návrhu na začatie konania o potvrdení vydržania rozhoduje súd bez vyjadrenia ostatných účastníkov konania a bez nariadenia pojednávania; uznesenie súdu o odmietnutí alebo o zamietnutí návrhu na začatie konania o potvrdení vydržania podľa odsekov 1 a 2 sa doručuje len navrhovateľovi.

18. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu dospel k záveru o rozpore tvrdení navrhovateľa s obsahom predložených listín. Nakoľko súd zistil nedostatky v tvrdeniach navrhovateľa, ktoré možno považovať za neunesenie bremena tvrdenia a zároveň aj neunesenie dôkazného bremena aspoň do miery osvedčenia nároku tak, ako to vyžaduje zákon, nepovažoval hmotnoprávne podmienky vydržania vlastníckeho práva za preukázané, preto napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým návrh navrhovateľa na potvrdenie vydržania zamietol, považuje za vecne správne a podľa § 387 ods.1 CSP ho potvrdil.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Ustanovenia § 359a až § 359k CMP upravujúce konanie o potvrdení vydržania neustanovujú inak.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule. (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).